

La tribuna

La grandesa d'un jove líder

La meva realitat i la dels meus companys continua sent la de l'aposta pel jove

CARLES

Perea

Hi havia una vegada, en un indret pròsper enmig dels Pirineus i envoltat de muntanyes, un país que un bon dia va decidir elegir, novament, el seu líder. El país patia dificultats econòmiques que agreujaven encara molt més les dificultats socials. El bon jan, aquell que fos escollit pels ciutadans, hauria de guiar-los de nou a la prosperitat.

Els candidats més idonis a ostentar el càrrec van ser tres hereus de cases andorranes. El primer i més gran d'edat era de casa blava; el segon, que era el mitjà, era de casa taronja i el tercer i més petit dels tres, era de casa vermella. Altres hereus de cases de diferents colors van decidir agrupar-se per donar suport als diversos líders, potser a la recerca d'algun benefici, aneu a saber. També hi havia un quart hereu, però aquest només queixava a través d'escrits i algunes protestes estaven molt fora de context.

Els habitants no sabien qui havia de ser aquest líder que portés prosperitat en temps tan complicats, però sí que tenien clars els requisits. Van decidir valorar, en un termini de quatre anys, el lideratge de cada un dels candidats en un territori diferent del seu i poder avaluar, d'aquesta manera, les seves capacitats. Així doncs, passats els quatre anys al capdavant d'un territori haurien d'explicar a tothom, és a dir a la sobirania popular, quins haurien estat els seus principals èxits. El país, com que disposava únicament de dos territoris, va decidir que l'hereu taronja i el vermell haurien de compartir espai territorial.

I així va ser. Els tres hereus van viatjar cap als dos territoris que els havien assignat. El quart es va quedar rondinant a la ciutat.

L'hereu de més edat i de casa blava, i alhora de casa bona, va adonar-se que al territori que li havia tocat, que era molt i molt petit, només hi habitava un grupet de vilatans que ni tan sols

tenia un comú per gestionar les seves necessitats.

«Segur que als meus companys els ha tocat un territori més gran, però demostraré al poble andorrà que puc tornar a ser un gran líder. Estic més renovat que mai!», es deia a ell mateix.

Agrupant els pocs vilatans de què disposava va decidir construir una fortalesa deixant el territori aïllat de la confluència amb altres països. La seva idea era protegir les seves estratègies com a líder, cuidar els béns generats i preservar altres interessos. Al cap de quatre anys havia multiplicat per cent la seva expansió interna amb diners públics.

DESPRÉS del període pactat de quatre anys, l'hereu de casa blava va viatjar de nou al centre del país per explicar a tothom l'exemple de com aïllar un territori d'altres més grans, tal com ell havia fet, i relatar, especialment, que no calia IRPF per ajudar l'economia i sustentar el país que pretenia liderar.

D'altra banda, no molt lluny de l'anterior, l'hereu mitjà i de casa taronja, en arribar al territori que li havia tocat, va veure que era molt i molt petit. Aquest venia d'una família de pensament diferent i divergent. Tenia familiars molt conservadors i d'altres que no ho eren tant. Va pensar: «Segurament que al meu company blau li ha tocat un territori més gran, però demostraré al poble andorrà que puc ser un gran líder. Seré el capdavanter del Govern dels millors», es deia.

Agrupant els pocs vilatans als quals va prometre prosperitat i prenent el rol dominant del lideratge del territori democràticament, els va retallar drets socials ja adquirits, els va categoritzar per la seva orientació sexual i va decidir invertir aquests diners en carreteres i rotondes escapçant el perímetre de protecció del patrimoni cultural. A més, va apostar per grans infraestructures tot i ser coneixedor de la situació precària que sofrien els habitants d'aquell territori. Els vilatans, enfadats, li deien que aquesta no era la millor manera ni el moment, però l'hereu mitjà no en feia cap cas. Ja els faria creure que podia

mostrar interès en el moment que l'haguessin de votar.

Quatre anys més tard, l'hereu taronja va viatjar de nou al centre del país per explicar la grandesa en inversió i la prosperitat del seu territori, on la base era liderar un país d'esquenes al poble, tenir uns vilatans enutjats i disposar d'infraestructures faraòniques. Tot això, amb la benedicció del representant territorial de l'Església.

L'hereu més petit, que havia sofert una separació familiar inesperada per alguns dels seus i li havia tocat compartir territori amb l'hereu taronja, també es trobà aquell territori molt i molt petit amb uns vilatans al llindar de la pobresa i enutjats per l'acció del líder taronja, va pensar: «Segurament que al meu company blau li ha tocat un territori més gran. Per tant, pels habitants de la ciutat, aquest territori ha de ser un territori molt significatiu».

En veure el rol que liderava el seu company taronja, l'hereu vermell va decidir, en contrapartida, cuidar dels vilatans, preocupar-se perquè no els faltés res i, de tant en tant, reunir-se amb l'hereu taronja per fer propostes de millora de gestió. A més, s'hi trobava per transmetre-li les necessitats reals dels vilatans, les que reclamaven a les portes del Consell Vilatà. Però aquest, com que era més gran no l'escoltava i l'acusava de ser un «empleyat» i un defensor dels «privilegis»

Votaré per un programa que sí que creu en nosaltres, i perquè el futur, agradi o no, és nostre

dels vilatans.

Passats els quatre anys, els hereus van ser rebuts conjuntament pel poble andorrà i amb tots els vilatans que havien estat liderats pels tres. Uns mostraven indiferència i d'altres alegria. Quan els tres hereus van coincidir a la plaça del poble i es disposaven a explicar les seves propostes, el representant del poble els va demanar de fer silenci. El poble andorrà, per boca del representant del poble, volia escoltar què pensaven els habitants dels diferents territoris i, a més, ho volien sentir per boca dels més joves.

Doncs sí. L'hereu blau i el taronja es van quedar sorpresos de la decisió de preguntar al poble, al qual ells consideraven que només se l'ha de consultar un cop cada quatre anys, respecte de les seves actuacions.

Tres joves van donar un pas endavant. El primer va dir que el líder blau pensava en els joves, però no en totes les seves necessitats ni en quin era el nivell adquisitiu de cada jove. El jove volia sortir de la fortalesa per estudiar fora i tenir convenis amb altres països i territoris veïns, però la política del líder blau no li permetia. El segon jove va dir que el líder taronja no havia impulsat res per als joves i que quan volien parlar d'un tema en con-

cret les propostes no arribaven enlloc. Se sentien censurats perquè feien propostes i el seu líder no les feia prosperar. El tercer jove va explicar com l'hereu vermell els va animar a parlar de temes que preocupen la societat, a participar de les decisions polítiques, a saber lluitar i reclamar els drets i els deures dels més vulnerables, a saber dir «no» i «prou» i, en especial, a saber respectar i aportar solucions. Reclamar els seus interessos, com per exemple el treball. A saber reconèixer els errors, com també n'havia comés l'hereu vermell temps ençà, però amb humilitat, transparència i sinceritat.

MOLTA GENT va començar a aplaudir les paraules dels tres joves. Altres van emmudir. Aquest últim model de lideratge i d'aposta pel jove no agradava. La decisió final no es va fer esperar. Hi havia opinions de tota mena entre el rebombori de la plaça major. Alguns es declinarien per una aposta més tancada i altres per una de més progressista. Altres potser seguirien al quart hereu que no va arribar a liderar cap territori. I així va arribar el moment de l'elecció, l'instant de les urnes, aquell moment d'elegir el què, el com i el perquè volem les coses d'una manera o d'una altra. Alguns no mostraven interès i altres creien que tots eren iguals. Uns, per por, votarien el que la majoria votés i altres votarien pensant en aquells quatre anys que havien estat governant en aquells territoris i de com ho havien fet.

I vet aquí que resulta que ens trobem en un punt ben semblant a la història que acabem de relatar. Una situació adaptada d'un conte infantil, però que no s'allunya de la realitat que ens envolta. La meua realitat i la dels meus companys continua sent la de l'aposta pel jove i, a més, per un jove sense censura, amb treball i sense por de reclamar el que vol per avui, però també per un futur no gaire llunyà. Jo votaré per un programa que sí que creu en ells, en nosaltres, i perquè el futur de la societat andorrana, agradi o no, és nostre! Un present i un futur que té dos lletres: PS. ≡

Coordinador de Joves del PS